

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лейдікера Олександра Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого положення абзацу першого пункту 4 статті 18 Закону України „Про охорону прав на знаки для товарів і послуг“

м. К и ї в
11 квітня 2019 року
№ 102-2(П)/2019

Справа № 3-79/2019(1679/19)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Лемака Василя Васильовича,
Тупицького Олександра Миколайовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лейдікера Олександра Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого положення абзацу першого пункту 4 статті 18 Закону України „Про охорону прав на знаки для товарів і послуг“ від 15 грудня 1993 року № 3689–ХІІ (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 7, ст. 36) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Тупицького О.М. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Лейдікер Олександр Сергійович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати таким, що не відповідає частині першій статті 24, частинам першій, четвертій статті 41, частині першій статті 54, частині другій статті 61 Конституції України (є неконституційним), окреме положення абзацу першого пункту 4 статті 18 Закону України „Про охорону прав на знаки для товарів і послуг“ від 15 грудня 1993 року № 3689–ХІІ зі змінами (за конституційною скаргою – перше речення частини четвертої статті 18) (далі – Закон) в частині визначення трирічного строку невикористання знаку для товарів і послуг в Україні від іншої дати після публікації відомостей про видачу свідоцтва.

Відповідно до абзацу першого пункту 4 статті 18 Закону якщо знак не використовується в Україні повністю або щодо частини зазначених у свідоцтві товарів і послуг протягом трьох років від дати публікації відомостей про видачу свідоцтва або від іншої дати після цієї публікації, будь-яка особа має право звернутися до суду із заявою про дострокове припинення дії свідоцтва повністю або частково.

Із конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що 17 січня 2005 року було зареєстровано свідоцтво України № 46089 на знак для товарів і послуг „MERREL M“ (далі – свідоцтво та знак).

Право власності на знак було зареєстровано за Лейдікером О.С. 25 березня 2013 року, про що того ж дня здійснено публікацію в офіційному бюлетені „Промислова власність“ та внесено відомості до Державного реєстру свідоцтв України на знаки для товарів і послуг.

„Волверін Аудорз Інк (є Мічиган корпорейшн)“ 15 травня 2015 року звернувся до Солом'янського районного суду міста Києва з позовом до Лейдікера О.С. та Державної служби інтелектуальної власності України про дострокове припинення дії свідоцтва та про зобов'язання вчинити дії,

посилаючись на те, що останні три роки до дати подання позову знак не використовувався без поважних причин.

Солом'янський районний суд міста Києва рішенням від 18 вересня 2015 року, залишеним без змін ухвалою апеляційного суду міста Києва від 8 грудня 2015 року, позов задовольнив частково. Достроково частково припинено „дію свідоцтва України № 46089 від 17.01.2005 р. на торговельну марку „MERREL M“, що видане на ім'я Лейдікера Олександра Сергійовича, стосовно послуг 35 класу за МКТП“.

Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ ухвалою від 25 травня 2016 року рішення судів першої та апеляційної інстанцій скасував, а справу направив на новий розгляд.

Апеляційний суд міста Києва рішенням від 14 червня 2017 року, залишеним без змін постановою Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного цивільного суду від 12 грудня 2018 року, позов задовольнив частково. Достроково частково припинено „дію свідоцтва України № 46089 від 17.01.2005 р. на торговельну марку „MERREL M“, що видане на ім'я Лейдікера Олександра Сергійовича, стосовно послуг 35 класу за МКТП“.

Зокрема, зі змісту постанови Верховного Суду від 12 грудня 2018 року, яка є остаточним судовим рішенням у справі автора клопотання, впливає, що позиція Лейдікера О.С. полягала у тому, що з часу реєстрації за ним права власності на знак (25 березня 2013 року) до подання проти нього позову (15 травня 2015 року) не минуло трьох років, а тому підстав, передбачених пунктом 4 статті 18 Закону, для задоволення позову не було.

Проте Верховний Суд зазначену позицію спростував, вважаючи, що встановлений оспорюваним положенням Закону безперервний трирічний строк невикористання знака є об'єктивною категорією, на яку не впливає юридичний факт переходу передбачених законодавством прав та обов'язків власника знака до правонаступника.

Автор клопотання стверджує, що застосування оспорюваного положення Закону призвело до порушення його конституційних прав рівності, власності,

на захист інтелектуальної власності та індивідуального характеру юридичної відповідальності, гарантованих нормами частини першої статті 24, частин першої, четвертої статті 41, частини першої статті 54, частини другої статті 61 Основного Закону України.

Обґрунтовуючи свої доводи, суб'єкт права на конституційну скаргу посилається на положення Конституції України, Закон, Закон України „Про Конституційний Суд України“, пункт 2 статті 29 Загальної декларації прав людини 1948 року, статтю 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, статтю 4 Міжнародного пакту про економічні, соціальні і культурні права 1966 року, постанову Пленуму Верховного Суду України „Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя“ від 1 листопада 1996 року № 9, а також на судові рішення у своїй справі, копії яких долучені до конституційної скарги.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

На думку автора клопотання, застосування в оспорюваному положенні Закону словосполучення „або від іншої дати після цієї публікації“ уможливорює „скорочення трирічного терміну невикористання знаку для наступних (не перших) власників знаку для звернення заінтересованих осіб до суду із заявою про дострокове припинення дії свідоцтва повністю або частково“.

Як наслідок, для визнання недійсним свідоцтва за заявою заінтересованої особи строк невикористання знаку його наступним власником може становити від 1 дня до 2 років 11 місяців 29 днів, тобто менше ніж 3 роки. На думку автора клопотання, наведене свідчить про нерівність конституційних прав „наступного власника знаку у порівнянні з первісним власником цього знаку“ та про порушення його прав, передбачених частиною першою статті 24 Конституції України.

Також у конституційній скарзі зазначено, що оспорюване положення Закону перекладає „юридичну відповідальність за невикористання торговельного знаку первісним власником на нового власника знаку, що є порушенням індивідуального характеру юридичної відповідальності, закріпленої в частині другій статті 61 Конституції України“.

Обґрунтовуючи свою позицію щодо невідповідності частині першій статті 24, частині другій статті 61 Конституції України оспорюваного положення Закону, автор клопотання стверджує, що внаслідок застосування цього положення він „був неправомірно позбавлений права власності на торговельний знак, чим були порушені його права, закріплені в частинах першій, четвертій статті 41 Конституції України (право громадянина володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю; порушення принципу непорушності права приватної власності) та права захисту інтелектуальної власності, моральних і матеріальних інтересів, що виникають у зв'язку з різними видами інтелектуальної власності, закріплених в частині першій статті 54 Конституції України“.

У зв'язку з наведеними аргументами слід зазначити, що автор клопотання не врахував положення частини третьої статті 13 Основного Закону України, відповідно до якого власність зобов'язує. Набуваючи право власності, особа має враховувати визначений законодавством відповідний правовий режим. Тобто при укладанні договору про передачу права власності на знак Лейдікер О.С. мав оцінити наявні ризики, пов'язані цим правом власності.

Із аналізу конституційної скарги вбачається, що Лейдікер О.С. не обґрунтував тверджень щодо неконституційності оспорюваного положення Закону, а фактично висловив незгоду з рішенням суду у справі, де він є стороною. Проте відповідно до юридичних позицій Конституційного Суду України незгода з судовими рішеннями не є підставою для відкриття конституційного провадження у справі, а правозастосовна діяльність, яка полягає в індивідуалізації правових норм щодо конкретних суб'єктів і конкретних випадків, тобто в установленні фактичних обставин справи і підборі правових норм, які відповідають цим обставинам, є складовою правозастосування і не належить до повноважень Конституційного Суду України (ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 6 червня 2018 року № 17-у(ІІ)/2018; від 6 червня 2018 року № 18-у(ІІ)/2018; від 26 червня 2018 року № 23-у(ІІ)/2018).

Викладене дає підстави вважати, що автор клопотання не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності окремого положення абзацу першого пункту 4 статті 18 Закону.

Отже, є підстави для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 8, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лейдікера Олександра Сергійовича щодо

відповідності Конституції України (конституційності) окремого положення абзацу першого пункту 4 статті 18 Закону України „Про охорону прав на знаки для товарів і послуг“ від 15 грудня 1993 року № 3689–XII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**